

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Sžk/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2019200231
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Reisenauerová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:2019200231.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, členky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a člena senátu Michala Novotného (sudca spravodajca) vo veci žalobcov: 1. C.. L. Y., nar. XX. L. XXXX, P.. L. XXXX/XX, B., 2. C.. C. P., nar. XX. D. XXXX, Z. XXXX/XX, B., 3. L. E., nar. XX. L. XXXX, P. XX, B., 4. Poľovnícke združenie Mladý háj, IČO: 42 286 701, Hurbanova 64, Hlohovec, spoločne zastúpených: JUDr. Norbert Horváth, advokát, Slniečny 592/2, Galanta, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, pozemkový a lesný odbor, Vajanského 22, Trnava, za účasti osoby zúčastnenej na konaní: U.. Y. I., P., nar. X. I. XXXX, Š. XX, V. - X., zastúpenej advokátskou kanceláriou: TMS Legal, s.r.o., IČO: 47 252 936, Šachorová 33, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 13. mája 2019, č. OU-TT-PLO-2019/018375, o kasačnej sťažnosti osoby zúčastnenej na konaní proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20 S 124/2019-142 z 22. apríla 2020 takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom ani osobe zúčastnenej na konaní nepriznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca v 3. rade, ako aj osoba zúčastnená na konaní sú (spolu)vlastníkmi pozemkov v spoločnom poľovnom revíre P., ktorého celková výmera je 1.422,9831 ha. Okrem nich má pozemky v tomto poľovnom revíre celkovo takmer 400 vlastníkov a spoluvlastníkov. Najviac (takmer 182 ha) patrí Poľnohospodárskemu družstvu Hlohovec, IČO: 00 207 781, ďalších približne 30 ha vlastní Slovenský pozemkový fond a 233 ha vlastní nezistení vlastníci, ktorých tento fond zastupuje.

2. Časť spoluvlastníkov v rokoch 2012 až 2015 nájomnými zmluvami zverila svoje pozemky v poľovnom revíre do užívania Poľnohospodárskemu družstvu Hlohovec ako nájomcovi. Najmenej časť týchto nájomných zmlúv obsahovala ustanovenie, že nájomca podľa § 7 ods. 3 zákona č. 503/2004 Z. z. o nájme poľnohospodárskeho pozemku, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov v znení neskorších predpisov zastupuje prenajímateľa pri výkone práva poľovníctva. Napriek tomu, že uzavreli takéto zmluvy, časť spoluvlastníkov v roku 2019 udelila nové splnomocnenia Š. I., C.. L. U. a C.. U. F., aby ich zastupovali pri výkone práva poľovníctva v poľovnom revíre P.. Tieto splnomocnenia neobsahovali žiaden prejav vôle o ich vzťahu k dohodám o zastupovaní, ktoré sú obsiahnuté v jednotlivých nájomných zmluvách s Poľnohospodárskym družstvom Hlohovec.

3. Ešte 29. júla 2013 zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov v poľovnom revíre rozhodlo, že výkon poľovníckeho práva sa postúpi žalobcovi vo 4. rade, s ktorým bola 2. augusta 2013 uzavretá zmluva o užívaní poľovného revíru. Žalovaný rozhodnutím z 19. augusta 2013 túto zmluvu

zaevidoval. V dôsledku (správnej) žaloby, ktorú podala osoba zúčastnená na konaní, správny súd rozsudkom č. k. 14 S 75/2014-226 zrušil toto rozhodnutie. Vytkol žalovanému, že zmluvu ako prenajímateľ uzavrelo „Zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov“, ktoré však nemalo spôsobilosť na práva, lebo ju mali jednotliví vlastníci. Okrem toho však zdôraznil, že žalovaný mal preskúmať aj splnenie ďalších podmienok podľa zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve v znení neskorších predpisov. Správneho súdu totiž nebolo zrejmé, na základe čoho žalovaný ustálil uznášaniaschopnosť zhromaždenia, pretože už v danom čase časť vlastníkov udelila splnomocnenia na výkon svojich práv tak Poľnohospodárskemu družstvu Hlohovec, ako aj iným osobám. Podľa správneho súdu tak zmluva nebola riadne schválená požadovanou väčšinou, pretože „podstatná časť vlastníkov pozemkov bola zastúpená na základe plnomocenstiev viacerými zástupcami, ktorí nekonali v zhode“. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 4. marca 2019.

4. Poľnohospodárske družstvo Hlohovec ako vlastník a zároveň (tvrdený) splnomocnenec vlastníkov, ktorých výmery celkovo tvorili viac ako jednu tretinu výmery poľovných pozemkov, zvolalo na 16. apríla 2019 nové zhromaždenie vlastníkov pozemkov. Zároveň splnomocnilo žalobcu v 2. rade, aby v mene všetkých týchto vlastníkov vykonával na zhromaždení ich práva. Ešte pred otvorením zhromaždenia Š. I., C.. L. U. a C.. U. F., N., prezentovali, že sú na základe splnomocnení oprávnení zastupovať na zhromaždení niektorých vlastníkov. Predsedajúci zhromaždenia však neumožnil, aby sa mohli do listiny prítomných zapísať ako zástupcovia týchto vlastníkov; poukázal na to, že ich splnomocnenia sú duplicitné k tým, ktoré boli už skôr udelené Poľnohospodárskemu družstvu Hlohovec. Počas zhromaždenia vlastníkov všetci traja, ako aj právny zástupca osoby zúčastnenej na konaní opakovane namietali proti priebehu zhromaždenia, ako aj proti jednotlivým uzneseniam. Napriek tomu sa prerokovali jednotlivé body, medzi nimi aj návrh na uzavretie zmluvy o užívaní práva poľovníctva so žalobcom vo 4. rade. Tento návrh bol schválený ako uznesenie č. 06/2019, za ktoré podľa konštatovania predsedajúceho zhromaždenia hlasovali vlastníci, ktorí vlastní celkovo 66,2625 % výmery; proti nemu boli vlastníci, ktorí mali 0,2299 % výmery poľovných pozemkov. Rovnako zhromaždenie schválilo aj uznesenie č. 07/2019, ktorým poverilo žalobcov v 1. a 2. rade, aby vlastníkov pozemkov zastupovali pri uzavretí zmluvy. Samotnú zmluvu títo povereníci, ako aj žalobca vo 4. rade podpísali 2. mája 2019.

5. Dňa 6. mája 2019 žalobca vo 4. rade predložil žalovanému návrh, aby uzavretú zmluvu zaevidoval podľa § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. a aby vymenoval poľovníckeho hospodára a členov poľovníckej stráže. V ten istý deň osoba zúčastnená na konaní predložila žalovanému obsiahle stanovisko, v ktorom zhrnula dôvody, kvôli ktorým by zmluvu nemal zaevidovať. Ich podstatu tvorila námietka, že Poľnohospodárske družstvo Hlohovec nemalo oprávnenie zastupovať tých spoluvlastníkov, ktorí zároveň (duplicitne) udelili splnomocnenie aj pánom I., U. R. F.. V dôsledku toho nemohlo zvolať zhromaždenie a na pri hlasovaní sa nemalo prihliadať na hlasy Poľnohospodárskeho družstva Hlohovec, ktoré odovzdalo za takto zastupovaných spoluvlastníkov. Osoba zúčastnená na konaní zdôraznila, že pritom vychádzala zo záverov rozsudku správneho súdu č. k. 14 S 75/2014-226. 6. Žalovaný tu napadnutým rozhodnutím z 13. mája 2019 rozhodol tak, že a) nezaevidoval predloženú zmluvu, „pretože je v rozpore s § 16 ods. 1 zákona o poľovníctve, lebo ju nepodpísali vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov“, a b) z rovnakého dôvodu neschválil návrh na vymenovanie poľovníckeho hospodára a poľovníckej stráže. Žalovaný z listiny prítomných zistil, že na zhromaždení bolo prítomných 66,49 % vlastníkov poľovných pozemkov, resp. ich zástupcov. Z nich 22,71 % bolo podľa žalovaného zastúpených duplicitne, lebo udelili splnomocnenie jednak Poľnohospodárskemu družstvu Hlohovec v nájomných zmluvách, jednak pánom I., U. R. F., a títo zástupcovia „nekonali v zhode“.

7. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 20 S 124/2019-142 zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku. V odôvodnení predovšetkým zdôraznil, že rozsudok č. k. 14 S 75/2014-226 sa týkal inej zmluvy a dôvody zrušenia rozhodnutia žalovaného boli iné. Správny súd v tu prerokovanej veci vytkol žalovanému, že neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, na základe ktorého posúdil duplicitné plnomocenstvá, ani neobjasnil, z akej právnej konštrukcie vyvodil svoj záver, že na hlasy dotknutých spoluvlastníkov sa nemôže prihliadať. Podľa správneho súdu sa na vec zjavne nevzťahovalo ustanovenie § 31 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Rovnako v rozhodnutí chýbajú skutkové zistenia, ktorých konkrétnych splnomocnení sa uvedený problém dotýkal. Rozhodnutie tak neobsahuje náležitosti podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

8. Včas podanou kasačnou sťažnosťou osoba zúčastnená na konaní žiada zrušiť tento rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie. Po zopakovaní doterajšieho priebehu sporov o splnomocnenia medzi

(spolu)vlastníkmi vyjadrila názor, že záver správneho súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia neobstojí. Neprihliadnutie na hlasy splnomocnencov, ktorí nekonajú v zhode, je všeobecný princíp; v takom prípade je totiž právny úkon neurčitý, a teda neplatný v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie odkazuje na konkrétny dôvod nezaevidovania zmluvy a takéto dôvody sú primerane zrozumiteľné. Správne súdy nemajú zrušovať rozhodnutia, len aby sa odstránili formálne vady. Ďalej osoba zúčastnená na konaní vytkla správne súdu, že neprípustne dezinterpretoval závery svojho predchádzajúceho rozsudku, kde bola žalobkyňou práve zúčastnená osoba. Tým správny súd porušil jej právo na spravodlivý proces.

9. Žalobcovia navrhli kasačnú sťažnosť odmietnuť, eventuálne zamietnuť. Odkazy na rozsudok č. k. 14 S 75/2014-226 nepovažovali za správne, pretože jeho predmetom bolo iné rozhodnutie týkajúce sa inej zmluvy. Dôvodom zrušenia tu napadnutého rozhodnutia nebol nesprávny výklad § 31 ods. 3 OZ, čomu sa venuje kasačná sťažnosť, ale nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Hoci sa na rozhodovanie žalovaného nevzťahuje Správny poriadok, judikatúra vyžaduje aplikáciu základných zásad správneho konania. Žalovaný však vôbec nevysvetlil svoje závery, hoci neexistuje záväzný právny predpis, ktorý by splnomocnencovi ukladal skúmať, či splnomocniteľ neudelil splnomocnenie aj inému vlastníkovi.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), na ktorý od 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov), preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

11. Predmetom konania v prerokúvanej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým podľa § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. odoprel zaevidovať zmluvu o užívaní poľovného revíru. Podľa citovaného ustanovenia evidenciu zmluvy vykoná príslušný okresný úrad; zmluvu zaeviduje, ak ju uzatvorila fyzická osoba alebo právnická osoba podľa § 13 ods. 1 a ak ju podpísali vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru. Na toto rozhodovanie sa podľa § 79 ods. 2 písm. c) cit. zák. nevzťahuje Správny poriadok. V dôsledku toho správny súd v odseku 32 napadnutého rozsudku nedôvodne odkazuje na ustanovenie § 47 Spr. por. o náležitostiach rozhodnutia. Toto ustanovenie nemožno na rozhodnutie žalovaného aplikovať, v dôsledku čoho žalovanému nemožno ani vytykať, že jeho rozhodnutie tam uvedené náležitosti neobsahuje. Tento nedostatok napadnutého rozsudku však vo výsledku neovplyvňuje jeho vecnú správnosť.

12. Konanie žalovaného podľa § 16 zákona č. 274/2009 Z. z. v skutočnosti nie je podrobnejšie upravené v žiadnom právnom predpise, a teda žiaden právny ani neustanovuje, aké konkrétne náležitosti musí mať rozhodnutie okresného úradu o nezaevidovaní zmluvy. Bolo by v rozpore s týmto jasným prejavom vôle zákonodarcu, ak by správne súdy aj napriek tomu v týchto prípadoch vyžadovali, aby rozhodnutie vyhovovalo náležitosti podľa § 47 Spr. por. Na druhej strane však žalovaný pri rozhodovaní o zaevidovaní zmluvy podľa cit. § 16 zákona č. 274/2009 Z. z. rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch fyzických a právnických osôb. Oprávnenie vlastníkov pozemkov v spoločnom poľovnom revíre dať ich do užívania [teda zveriť vykonávanie práva poľovníctva, porov. § 2 písm. w) cit. zák.] inej osobe zmluvou vyplýva z § 11 ods. 1 cit. zák. Pretože účinnosť takejto zmluvy je podľa § 14 ods. 3 písm. g) cit. zák. vždy odložená až do jej zaevidovania, žalovaný rozhodnutím o tom, či zmluvu zaeviduje alebo nie, vo výsledku umožní alebo znemožní vlastníkom pozemkov zo (spoločného) poľovného revíru účinne realizovať svoje právo. Rovnako tým umožní alebo znemožní druhému účastníkovi zmluvy (užívateľovi) realizovať svoje právo na užívanie poľovného revíru. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa môže každý domáhať svojho práva na súde, resp. inom orgáne Slovenskej republiky. Podaním návrhu na zaevidovanie zmluvy sa teda uplatňujú subjektívne práva vlastníkov týchto pozemkov a užívateľa. Vychádzajúc z toho, čo bolo uvedené, je okresný úrad „iným orgánom“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý v tomto prípade poskytuje ochranu týmto subjektívnym právam.

13. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre konštantne judikuje, že súčasťou práva na súdnu, ale aj inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej a inej právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Potreba náležite odôvodniť rozhodnutie orgánu verejnej moci je daná vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že jeho postup a rozhodnutie nie sú arbitrárne, neprehľadné a že jeho postup a rozhodovanie sú kontrolovateľné verejnosťou. Tieto požiadavky sa pritom netýkajú len súdov, ale aj tzv. iných orgánov, ktoré poskytujú „právnú ochranu právam“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (porov. k rozširujúcemu výkladu týchto požiadaviek napr. nález sp. zn. IV. ÚS

478/2011, podľa ktorého sa tieto požiadavky vzťahujú dokonca aj na akty vlády). Žalovaný, ktorý konal o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru, teda o subjektívnom práve vlastníkov a užívateľa, tak bol takisto viazaný citovanou judikatúrou. Preto bol povinný hoci stručne, ale jasne objasniť nielen skutkové, ale aj právne otázky, ktoré boli podstatné pre jeho rozhodnutie. Tento záver je podporený aj tým, že ustanovenie § 191 ods. 1 písm. d) SSP neviaže pojem nepreskúmateľnosti na konkrétne náležitosti rozhodnutia alebo opatrenia, ktoré má mať podľa príslušných procesných predpisov. Naopak, toto ustanovenie je formulované všeobecne tak, že umožňuje zrušiť akékoľvek rozhodnutie alebo opatrenie, ak je splnená podmienka nepreskúmateľnosti, a to (v zásade) bez ohľadu na to, v akom administratívnom konaní bolo toto rozhodnutie vydané a ako príslušné predpisy upravujú náležitosti takého odôvodnenia.

14. Rozhodnutie, resp. vo všeobecnosti akýkoľvek akt aplikácie práva, je vo svojej podstate výsledkom tzv. právneho sylogizmu. Pri ňom sa z jednej premisy (právna norma) a druhej premisy (skutkový stav) vyvodzuje úsudok - záver o tom, či sú naplnené predpoklady právnej normy na to, aby sa konkrétnemu účastníkovi priznalo konkrétne právo alebo uložila konkrétna povinnosť. Povinnosť objasniť v odôvodnení skutkové a právne otázky, ktorú má orgán verejnej správy podľa cit. čl. 46 ods. 1 ústavy, spočíva práve v objasnení oboch premis tohto sylogizmu, ako aj objasnení procesu, akým sa z týchto premis vyvodil úsudok. Pokiaľ však orgán verejnej správy vo svojom rozhodnutí vôbec neidentifikuje právnu normu, podľa ktorej posúdil zistený skutkový stav, potom celá jedna premisa chýba. Potom ale ani výsledný úsudok nie je výsledkom právneho sylogizmu, ale v podstate len prejavom náhody. Za takých okolností však také rozhodnutie nemožno zmysluplne preskúmať, pretože v dôsledku chýbajúcej premisy nemožno vôbec uvažovať, či orgán verejnej správy z oboch premis urobil správny úsudok. Ak by aj tento orgán dospel k „správne“ riešeniu, išlo by z jeho strany nanajvýš o správny „tip“, nie však o dôsledok racionálnej úvahy. Rozhodnutie založené na takomto tipovaní však nemožno považovať za racionálne odôvodnené tak, aby to vôbec vyhovovalo požiadavkám čl. 46 ods. 1 ústavy.

15. V tu prerokúvanej veci žalovaný založil svoje preskúmané rozhodnutie na závere, že na časť hlasov splnomocnencov nebolo možné prihliadnuť, pretože tí istí vlastníci udelili viacero splnomocnení rôznym splnomocnencom, ktorí nekonali v zhode. Zo skutkových súvislostí je zrejmé, že žalovaný posudzoval splnomocnenia, ktoré boli obsiahnuté jednak v jednotlivých nájomných zmluvách na základe § 7 ods. 3 zákona č. 504/2003 Z. z., jednak udelené v samostatných listinách menovito určeným splnomocnencom. Občiansky zákonník obsahuje pomerne prepracovanú a komplexnú úpravu splnomocnenia, ako aj úpravu náležitostí a väd právnych úkonov (§ 34 až 41a). Žalovaný svoj záver o tom, že na hlasy odovzdané splnomocnencami nebolo možné prihliadať, pretože nekonali v zhode, mohol vyvodiť z ustanovení Občianskeho zákonníka za prípadnej aplikácie osobitných právnych predpisov, ktoré môžu tieto následky upravovať. Napriek tomu však odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia necituje žiadne ustanovenie Občianskeho zákonníka, ale ani iného právneho predpisu, ktoré by upravovalo náležitosti a prípadné nedostatky splnomocnení a z ktorého by žalovaný mohol svoj záver vyvodiť. V odôvodnení rozhodnutia tak celkom chýba jedna z dvoch nevyhnutných premis - právna norma, ako aj následný proces subsumpcie zistených skutkových okolností pod túto právnu normu. Podľa kasačného súdu tak správny súd celkom správne uzavrel, že preskúmané rozhodnutie je nepreskúmateľné.

16. Pritom kasačná sťažnosť osoby zúčastnenej na konaní paradoxne záver správneho súdu podporuje. Zúčastnená osoba totiž počas konania (vyjadrenie č. I. 102) zastávala stanovisko, že na splnomocnenia, ktoré boli udelené (nesporne v rozdielnych okamihoch a nie v jednej listine) rôznym splnomocnencom, sa má aplikovať ustanovenie § 31 ods. 3 OZ, teda že splnomocnenci majú konať spoločne. Správny súd však trefne podotkol, že citované ustanovenie sa (už podľa svojho znenia) vzťahuje na situáciu, že plnomocenstvo je udelené niekoľkým splnomocnencom spoločne. Tu sporné plnomocenstvá však takýmto spôsobom udelené neboli. Nato zúčastnená osoba v kasačnej sťažnosti predstavila alternatívnu argumentáciu, že neplatnosť úkonov splnomocnencov, ktorí nekonajú v zhode, vyplýva z toho, že tieto ich úkony sú neurčité v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Rozhodnutie žalovaného sa však neodvoláva ani na jedno z citovaných ustanovení, v dôsledku čoho aj sama zúčastnená osoba len odhaduje, aké úvahy ho viedli k jeho záveru. Pritom uvedené úvahy zďaleka nie sú dve jediné, ktoré v tu prerokúvanej veci prichádzajú do úvahy.

17. K námietke zúčastnenej osoby, že správny súd sa odchýlil od záverov svojho skoršieho zrušujúceho rozsudku, postačí uviesť, že predmet skoršieho konania a tunajšieho konania sú rozdielne. Rozsudkom č. k. 14 S 75/2014-226 správny súd zrušoval rozhodnutie z 19. augusta 2013, kým predmetom prieskumu v tunajšej veci je rozhodnutie z 13. mája 2019. Podľa § 191 ods. 6 SSP je síce orgán verejnej správy viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, avšak len v ďalšom konaní. Ďalším konaním je zásadne konanie o v tej iste veci, ktorá bola vybavená zrušovaným rozhodnutím. Len v tomto rozsahu možno považovať rozsudok správneho súdu za prekážku rei iudicatae

(§ 145 SSP). Uvedené ustanovenia neznamenajú, že by právny názor, ktorý správny súd vyslovil v určitej veci, bol bez ďalšieho záväzný pre orgány verejnej správy alebo pre samy súdy v iných veciach. Samozrejme, náhodná a nepredvídateľná súdna prax môže odporovať princípu právnej istoty, sama osebe je však dôsledkom toho, že v správnom súdnictve pôsobia rôzne krajské súdy a na nich rôzni sudcovia. (porov. aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06 alebo III. ÚS 190/2016, ako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 6. decembra 2007, Beian proti Rumunsku, sťažnosť č. 30658/05, ods. 31). Zjednocovanie rozdielnych názorov je práve úlohou najvyššieho (správneho) súdu, ktorý však vo veci sp. zn. 14 S 75/2014 nerozhodoval. Okrem toho kasačný súd dodáva, že závery k účinkom plnomocenstiev boli v rozsudku č. k. 14 S 75/2014-226 vyslovené bez akéhokoľvek objasnenia právnych úvah, ktoré k týmto názorom viedli. Preto je pochybné, či takýto (vo svojej podstate apodiktický) záver možno považovať za vyjadrenie právneho názoru.

IV.

Záver

18. Na základe všetkých uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť osoby zúčastnenej na konaní nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

19. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167, 168 a 169 v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Kasačnú sťažnosť v prerokúvanej veci nepodal žalovaný, ale osoba zúčastnená na konaní, ktorá má osobitné postavenie (§ 41 SSP). Ustanovenie § 169 SSP dovoľuje len priznať jej náhradu trov konania voči neúspešnému účastníkovi, neustanovuje však, že by zúčastnená osoba mali nahrádzať trovy konania iným účastníkom. Ustanovenie § 167 SSP zasa priznáva úspešnému žalobcovi len nárok na náhradu trov proti neúspešnému žalovanému, nie proti iným účastníkom ani proti zúčastnenej osobe. Napokon, ani samotní žalobcovia vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti náhradu trov nežiadali, ani neuviedli žiadne argumenty, prečo by mala byť zúčastnená osoba (nad rámec citovaných ustanovení) nahrádzať ich trovy.

20. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.